

Sygnatura akt VIII Ga 315/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska (spr.)

Sędziowie: SO Natalia Pawłowska-Grzelczak

SR del. Anna Górnik

Protokolant: stażysta Paulina Rynkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 3 marca 2016 roku, sygnatura akt XI GC 355/15

I. oddała apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del. A. G. SSO A. B. SSO N. G.

Sygn. akt VIII Ga 315/16

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 23 września 2014 roku powódka Miejskie Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powódki kwoty 2.997,41 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 września 2014 r. oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych oraz kosztów zastępstwa prawnego w wysokości 617 zł. W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 19 lutego 2014 r. pracownik pozwanej wyrządził szkodę w mieniu powódki poprzez uszkodzenie krawężnika i nawierzchni chodnika na terenie bazy magazynowo-samochodowej powódki. Wyjaśniła, że pracownik pozwanej w dniu wyrządzenia powódce szkody spowodował kolizję drogową z samochodem osobowym będącym własnością pracownika powódki. Dodała, że pracownik pozwanej przyznał się do wyrządzenia szkody w majątku powódki. Podała, że na żadaną kwotę składają się wydatki w kwocie 2.702,21 zł stanowiącej wartość robót niezbędnych do naprawienia krawężnika i chodnika oraz kwota 240 zł stanowiąca koszty sporządzenia kosztorysu robót remontowych chodnika i krawężnika. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 grudnia 2015 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w

Szczecinie XI Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych. Podniosła zarzut braku legitymacji biernej. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że powódka nie wykazała zaistnienia ani poniesienia szkody, ani też jej wysokości. Zakwestionowała fakt zaistnienia zdarzenia wywołującego szkodę. Podała, że ewentualna szkoda nie wynikałaby z ruchu przedsiębiorstwa pozwanej. Wyjaśniła, że ewentualne konsekwencje zdarzenia z dnia 19 lutego 2014 r. powinien ponosić R. H..

W piśmie z dnia 24 kwietnia 2015 r. powódka zaprzeczyła twierdzeniom pozwanej i podtrzymała stanowisko w sprawie, a nadto zaznaczyła, że szkoda w mieniu powódki pozostaje w związku z ruchem przedsiębiorstwa pozwanej. Podkreśliła, że pozwana otrzymała pismo z dnia 18 sierpnia 2014 r., stanowiące wezwanie do zapłaty. Wyrokiem z dnia 3 marca 2016 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powódki Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 1.497 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 1 września 2014 roku do dnia zapłaty; oddalił powództwo w pozostałym zakresie, zwrócił od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie na rzecz powódki Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 632, 23 złotych tytułem nadpłaconej zaliczki oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.634, 77 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wyrok powyższy Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 19 lutego 2014 r. doszło do kolizji drogowej na ulicy (...) w S. pojazdu pracownika powódki kierującego samochodem osobowym z pojazdem pracownika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kierującym samochodem ciężarowym marki (...). W celu spisania oświadczenia sprawcy kolizji drogowej, uczestnicy kolizji wjechali na teren bazy samochodowej powódki znajdującej się w S. przy ul. (...). Po spisaniu oświadczenia kierowca pozwanej podczas wykonywania manewru zawracania i wyjazdu z bazy Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. najechał na część chodnika, krawężników i obrzeży trawnikowych uszkadzając je. Chodnik znajduje się na terenie bazy powódki między budynkiem administracyjno-biurowym a drogą wjazdową. W wyniku najechania na chodnik samochodem ciężarowym marki (...) przez R. H. firmy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością doszło do uszkodzenia elementów chodnika: płytek chodnikowych (o powierzchni 1,25 m x 4,00 m), krawężników (o długości 3 m) i obrzeży trawnikowych (o długości 4 m). Wysokość szkody wyniosła 1.257,47 zł netto (1546,69 zł brutto). W dniu 14 marca 2014 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wystawiła Notę Obciążeniową nr 1/03/2014, którą obciążyła R. H. kwotą 2.000 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy powypadkowej chodnika i krawężnika powstałej w wyniku kolizji drogowej w dniu 19 lutego 2014 r. W dniu 26 lipca 2014 r. T. L. na zlecenie powódki sporządził kosztorys robót remontowych chodnika i krawężnika. Zgodnie z kosztorysem koszt robót budowlanych niezbędnych do naprawienia krawężnika i chodnika powódki wynieść miał 2.702,21 zł.

Z tytułu sporządzenia kosztorysu robót remontowych powódka uiściła kwotę 240 zł. W piśmie z dnia 18 sierpnia 2014 r. Miejskie Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wezwała (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S. do zapłaty kwoty 2.997,41 zł tytułem naprawienia szkody wyrządzonej Miejskiemu Przedsiębiorstwu (...) w dniu 19 lutego 2014 r. na terenie bazy magazynowo-samochodowej. W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że powództwo, którego podstawę prawną stanowił art. 435 § 1 k.c. było zasadne w części. W spornym zakresie Sąd Rejonowy w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, na opinii biegłego sądowego, a także na zeznaniach świadków R. H. i Ł. K. oraz zeznaniach przedstawiciela strony powodowej - M. J.. Zeznania świadków i strony w kluczowym dla dokonania ustaleń w sprawie zakresie Sąd I instancji ocenił jako całkowicie wiarygodne, jako że były wewnętrznymi spójne, logiczne, a przy tym niesprzeczne względem siebie. Sąd wskazał, że pozwana jako podmiot prowadzący przedsiębiorstwo wprawiane w ruch siłami przyrody ponosi odpowiedzialność na zasadzie ryzyka za szkodę wyrządzoną przez ruch tego przedsiębiorstwa. Zakres odpowiedzialności spółki (...) jako przedsiębiorstwa, w skład którego wchodził pojazd marki (...) o nr rej. (...) za skutki zdarzenia z dnia 19 lutego 2014 r. należało ocenić na podstawie przepisu art. 415 k.c., który po stronie pozwanej rodzi obowiązek naprawienia szkody poniesionej przez powódkę. W ocenie Sądu powstała ruch przedsiębiorstwa należy pojmować szeroko, tak że związana jest z nim każda jego działalność, również w sytuacji jaka zaistniała

w niniejszej sprawie. Powstała szkoda pozostaje zdaniem Sądu w ścisłym związku przyczynowym z działalnością przedsiębiorstwa pozwanej. Zdarzenie, które miało miejsce w dniu 19 lutego 2014 r. zostało spowodowane przez pracownika pozwanej spółki przy wykorzystaniu samochodu ciężarowego wchodzącego w skład przedsiębiorstwa (w rozumieniu art. 55¹ k.c.) i przy wykonywaniu przez pracownika pozwanej zadań pracowniczych związanych z przedmiotem prowadzonej przez pozwaną działalności gospodarczej. Przesłanką ekskulpacyjną nie może być w tej sytuacji twierdzenie jakoby pracownik pozwanej nie dostał polecenia wjazdu na teren przedsiębiorstwa powódki. Pozwana usiłując uwolnić się od odpowiedzialności powinna natomiast wykazać, że szkoda nastąpiła wyłącznie z winy osoby trzeciej. Okoliczności tej pozwana jednak nie wykazała. Co za tym idzie Sąd Rejonowy przyjął, że pozwana była legitymowana biernie do występowania w tym procesie. Oceniając wysokość poniesionej szkody Sąd Rejonowy oparł się na ustaleniach opinii biegłego sądowego M. S.. Biegły stwierdził, iż rozmiar szkody poniesionej przez powódkę w związku z uszkodzeniem płytek chodnikowych, krawężników i obrzeży trawnikowych wynosi 1.546,69 zł brutto. Biegły nadto potwierdził, iż bezpośrednią przyczyną powstania szkody było najechanie przez pojazd marki (...) na część chodnika, krawężników i obrzeży trawnikowych. Tym samym, nie mogło budzić wątpliwości, iż pozwana ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za wszystkie normalne następstwa szkody z dnia 19 lutego 2014 r. Sąd I instancji podzielił natomiast zastrzeżenia strony pozwanej dotyczące konieczności ustalenia wysokości poniesionej szkody przy uwzględnieniu cen netto. Zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania regulującą zakres odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody wyrażoną w art. 361 § 2 k.c., odpowiedzialny za szkodę musi pokryć wszelkie straty spowodowane zdarzeniem. Zatem poszkodowany winien otrzymać kwotę w pełni rekompensującą jego straty. Jednakże, jeśli poszkodowany ma prawo do odliczenia podatku VAT zawartego w kosztach naprawy, to wystarczająca jest wypłata odszkodowania nieobejmująca tego podatku. Sąd uwzględnił również żądanie zwrotu kosztów poniesionych przez powódkę w związku ze zleceniem sporządzenia kosztorysu robót remontowych. Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu Rejonowego zasadnym było obliczenie rzeczywiście przysługującego powódce odszkodowania stanowiącego sumę kwot: 1.257 zł i 240 zł. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znalazło podstawę prawną w art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. oraz art. 103 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd Rejonowy wskazał, że powództwo uwzględnione zostało w części, tj. co do kwoty 1.497,00 złotych, zaś co do kwoty 1500,41 złotych zostało oddalone, co skutkowało by stosunkowym rozdzieleniem kosztów. Jednakże, Sąd Rejonowy miał na uwadze postępowanie pozwanej spółki, warunkujące obciążenie jej całością kosztów postępowania. Podniósł, iż pozwana w dniu 14 marca 2014 r. a więc jeszcze przed wytoczeniem powództwa przez Miejskie Przedsiębiorstwo (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, dokonała obciążenia R. H. (swojego pracownika) kwotą 2.000 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy powypadkowej chodnika i krawężnika powstałej w wyniku kolizji drogowej w dniu 19 lutego 2014 r. Okolicznościom tym podniesionym na rozprawie oraz dokumentowi przez świadka złożonemu spółka pozwana nie przeczyła. Co do zasady zatem uznała swoją odpowiedzialność a mimo tego w toku procesu w całości ją kwestionowała, pobierając – jak wskazał Sąd Rejonowy - od swojego pracownika z jego wynagrodzenia odpowiednią kwotę na zaspokojenie szkody, której jeszcze nie poniosła. Sąd Rejonowy wskazał, że art. 103 § 1 k.p.c. dotyczy zwłaszcza kosztów powstałych wskutek uchylenia się od wyjaśnień lub złożenia wyjaśnień niezgodnych z prawdą, zatajenia lub opóźnionego powołania dowodów, a także oczywiście nieuzasadnionej odmowy poddania się mediacji. Dalej Sąd uznał, że poprzez wystawienie noty obciążeniowej przeciwko R. H. pozwana dokonała rekompensaty hipotetycznych kosztów, których jeszcze nie poniosła, niejako potwierdzając swoją odpowiedzialność odszkodowawczą. Co więcej pozwana rok przez procesem zwolniła R. H.. Uwzględniając zatem, że pozwana nie ujawniła dokonanego obciążenia oraz, że w toku procesu konsekwentnie twierdziła, że nie posiada żadnej wiedzy na temat zdarzenia z dnia 19 lutego 2014 r. uznał Sąd Rejonowy za uzasadnione obciążenie pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów stosownie do treści art. 103 k.p.c. Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 wyroku, a mianowicie zasądzającej od pozwanej na rzecz powódki kwoty 240,00 złotych (odpowiadającej kosztom poniesionym przez powódkę na sporządzenie kosztorysu) z odsetkami ustawowymi od dnia 1 września 2014 r. oraz w zakresie części rozstrzygnięcia zawartego w pkt 4 wyroku, a mianowicie co do kwoty 1 307,38 złotych (czyli w zakresie zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu przewyższających kwotę 327,39 zł wynikającą z zasady proporcjonalnego podziału kosztów). Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

I. Sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez błędne przyjęcie, że wydatki poniesione przez powódkę na sporządzenie prywatnego kosztorysu pozostawały w normalnym związku przyczynowym z zaistnieniem szkody z dnia 19 lutego 2014 r.

a w konsekwencji

II. naruszenie art. 361 § 1 i 2 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię/niewłaściwe zastosowanie polegającą na przyjęciu, że sporządzenie prywatnego kosztorysu pozostawało w adekwatnym związku przyczynowym z zaistnieniem przedmiotowej szkody, jako element kosztów jej usunięcia, w sytuacji gdy wydatki na sporządzenie kosztorysu zostały przez powódkę poniesione dobrowolnie a ich poniesienie nie było obiektywnie uzasadnione ani konieczne.

W zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 4 wyroku: naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów wskutek przyjęcia, że działalnie pozwanej wyczerpywało przesłanki uzasadniające zastosowanie art. 103 k.p.c., w sytuacji gdy pozwana nigdy nie zaksięgowała ani nie egzekwowała od świadka R. H. kwoty objętej notą obciążeniową nr 1/03/2014, jak również poprzez uznanie, że z twierdzeń pozwanej wynika, że nie ma ona w ogóle jakiejkolwiek wiedzy o zdarzeniu objętym pozwem, w sytuacji gdy z kontekstu twierdzeń pozwanej jasno wynikało, że nie posiada ona jedynie szczegółowej źródłowej wiedzy w tym zakresie,

2. naruszenie art. 230 k.p.c. poprzez przyjęcie, że pozwana co do zasady uznała swoją odpowiedzialność wobec nie zaprzeczenia zeznaniom świadka R. H., w sytuacji gdy sąd może uznać za przyznane – mając na uwadze wyniki całej rozprawy – określone fakty jedynie w przypadku, gdy jedna ze stron nie wypowiedziała się co do twierdzeń drugiej strony (a nie twierdzeń objętych zeznaniami świadka, nie pozostających zresztą w bezpośrednim związku z rozstrzygnięciem o roszczeniu objętym pozwem), a strona powodowa w niniejszej sprawie nie wypowiedziała się na temat wystawienia noty obciążeniowej nr 1/03/2014 i obciążenia nią świadka R. H., a także nie wywodziła z tego faktu żadnych skutków prawnych.

3. naruszenie prawa procesowego, a mianowicie naruszenie art. 103 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. poprzez jego zastosowanie w sprawie w ogóle, jak również poprzez jego błędną wykładnię wskutek uznania, że podstawę zastosowania tego przepisu mogą stanowić działania strony podjęte przed jego wszczęciem lub też działania w trakcie procesu uzasadnione wprost prawem pozwanej do obrony swojego stanowiska w sprawie, a także wskutek uznania, że przepis ten można zastosować nie tylko do zwiększonych - przez określone w tym przepisie zawinione działania strony - kosztów ale również do kosztów, które i tak powstałyby w tej samej wysokości nawet bez zawinionego działania tej strony.

Wskazując na powyższe pozwana wniosła o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa dodatkowo w zakresie kwoty 240,00 złotych (tj. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki w pkt 1 wyroku kwoty 1 257,00 zł zamiast 1 497,00 zł) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 września 2014 r. oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki w punkcie 4 wyroku kwoty 327,39 złotych zamiast zasądzonych 1 634,00 złotych tytułem kosztów procesu, uwzględniając stosunkowe rozdzielenie kosztów wobec częściowego jedynie uwzględnienia żądań strony powodowej zgodnie z art. 100 k.p.c., ewentualnie o uchylenie wyroku z dnia 3 marca 2016 r. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania,

2. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu za postępowaniem przed sądem drugiej instancji.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie jej w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej zaskarżająca wyrok Sądu Rejonowego w części dotyczącej kwoty 240,00 złotych z odsetkami ustawowymi oraz w części dotyczącej rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu nie zasługiwała na uwzględnienie. W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty skarżącej oraz argumentacja przytoczona na ich uzasadnienie w żaden sposób nie podważają trafności ustaleń Sądu Rejonowego, jak i wyprowadzonych na tej podstawie wniosków w zakresie oceny prawnej żądania. Ustalenia te i wnioski Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Zdaniem Sądu Okręgowego stanowisko pozwanej co do braku adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy wydatkowaną przez powoda kwotą 240,00 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnego kosztorysu a wydarzeniem wyrządzającym szkodę nie zasługują na uwzględnienie. Podzielić należało w całości stanowisko Sądu I instancji, że koszt ten pozostaje w normalnym związku przyczynowym z zaistniałą szkodą. Sporządzenie kosztorysu było, także zdaniem Sądu Okręgowego, konieczne aby ocenić nie tylko wysokość szkody (a tym samym wysokość roszczenia) ale także jej rozmiar, zwłaszcza, że powódka nie posiadała wiadomości specjalnych pozwalających na samodzielne oszacowanie kosztów naprawy uszkodzonego chodnika i krawężnika oraz określenia robót niezbędnych do przywrócenia stanu poprzedniego. Sąd Rejonowy prawidłowo zatem ocenił, że poniesienie tych kosztów było obiektywnie uzasadnione z uwagi na konieczność wykazania, że zaistniała potrzeba poniesienia kosztów naprawy, ustalenia zakresu czynności zmierzających do usunięcia szkody oraz wysokości kosztów z tym związanych.

Pozwany zakwestionował również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu, które Sąd I instancji oparł o treść art. 103 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego zarzut naruszenia powyższej normy prawnej okazał się nieuzasadniony. Sąd pierwszej instancji trafnie wskazał, że postawa strony pozwanej prezentowana zarówno przed procesem jak i w toku procesu wskazuje na to, że pozwana w sposób nierzetelny przedstawiła okoliczności przedmiotowej sprawy; postępowanie pozwanej w tym zakresie należy ocenić jako niesumienne i oczywiście niewłaściwe. Jak zaakcentował to Sąd I instancji, pozwana we wniesionym sprzeciwie wskazywała na brak jakiegokolwiek wiedzy o zdarzeniu, które miało wyrządzić szkodę powódce, natomiast z materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie, wynika jednoznacznie, że pozwana nie tylko taką wiedzę posiadała, ale podejmowała konkretne czynności dotyczące tej szkody. Z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy wynika, że pozwana najpóźniej 28 lutego 2014 r. wiedziała o zdarzeniu z 19 lutego 2014 r. Okoliczności, co do samego zajścia i uszkodzenia przez pracownika pozwanej spółki kierowcy R. H. chodnika oraz krawężnika w siedzibie powódki były pozwanej znane, stanowiły ponadto podstawę rozwiązania z R. H. stosunku pracy. Wiedza pozwanej co do samego zdarzenia szkodzącego i niekwestionowanie faktu, że jest odpowiedzialna za powyższą szkodę, w tym w zakresie wysokości - wynika również z załączonej do akt sprawy noty obciążeniowej nr 1/03/2014 wystawionej przez pozwaną, w której wprost wskazano, iż pozwana obciąża swojego kierowcę kwotą 2 000 złotych tytułem zwrotu kosztów naprawy powypadkowej chodnika i krawężnika powstałej w wyniku kolizji drogowej z dnia 19 lutego 2014 r. samochodem ciężarowym marki (...). Pozwana, jak wynika z pisma – zobowiązała swojego pracownika do uiszczenia wskazanej kwoty w terminie 14 dni na wskazany numer rachunku bankowego pozwanej. Okoliczność, że kwota ta nie została ostatecznie potrącona z wynagrodzenia pracownika pozostaje bez znaczenia dla oceny zachowania pozwanej w toku przedmiotowej sprawy.

W ocenie Sądu Odwoławczego - postawa pozwanej, która w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazuje na brak jakiegokolwiek wiedzy co do samego zdarzenia, kwestionuje podstawy swojej odpowiedzialności oraz wysokość szkody, powołując się przy tym na brak legitymacji biernej a jednocześnie deklaruje, że w przypadku gdyby miała taką wiedzę podjęłaby działania mające na celu ugodowe załatwienie sprawy, należy oceniać w kontekście art. 3 k.p.c. W myśl tego przepisu strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Artykuł 3 k.p.c. nakłada na strony obowiązek mówienia prawdy, z którym to związana jest także powinność zupełności, czyli kompletności wyjaśnień, wyrażająca się w tym, że strona ma obowiązek przedstawienia wszystkich okoliczności sprawy, a więc również tych niekorzystnych. Postawa pozwanej - w ocenie Sądu Okręgowego- w toku postępowania ewidentnie naruszała wskazane normy, klóćąc się z zasadami uczciwości i rzetelności. Wskazywanie przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty na brak wiedzy o zdarzeniu wywołującym

szkodę, podczas gdy z treści wystawionej przez pozwaną przed procesem noty obciążeniowej jednoznacznie wynika fakt wprost przeciwny stanowi naruszenie obowiązków wynikających z art. 3 k.p.c. i godzi w zasady uczciwego procesu. Bez wątplenia zachowanie strony, która przed procesem sama ocenia wysokość szkody na kwotę 2 000 złotych i obciąża nimi swojego pracownika – a następnie nie podejmuje jakichkolwiek czynności mających na celu ugodowe załatwienie sprawy czy też wskazanie ewentualnie kwestii rzeczywiście spornych między stronami, podlega ocenie w kontekście art. 103 k.p.c., który to przepis daje podstawy do obciążenia, tak jak wskazał to Sąd pierwszej instancji, strony pozwanej kosztami procesu w pełnej wysokości.

W konsekwencji apelacja pozwanej jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. Orzeczenie o kosztach procesu przed sądem apelacyjnym oparto o treść art. 98 k.p.c. i 108 k.p.c. W postępowaniu przed sądem drugiej instancji apelacja, w zakresie w jakim zaskarżała wyrok Sądu Rejonowego była w całości nieuzasadniona, w konsekwencji powódce, jako wygrywającej, należy się zwrot kosztów od przeciwnika. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 120 złotych ustalone na podstawie § 2 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 poz. 1804)

SR (del.) A. G. SSO A. B. SSO N. G.